

ВЕСНЯНА СТОРІНКА

Дзвени піснями, комсомольське весілля!

Гуртожиток зустрічає нас музикою, веселим сміхом, шумливими розмовами. Це географи зібрались суботнього вечора, щоб відпочити, повеселитися. А внизу, в ідальні, йдуть інші приготування. Слід ще й ще раз оглянути святковий стіл, все, все перевірити: тут збереться молодь на комсомольське весілля.

Скільки доріг розходиться від маленької залізничної станції Мінеральні води Ставропольського краю, і кожна кличе, вабить кудись далеко. І ще Володі Ульянову дуже хотілось, щоб в одне місто з ним поїхала Ліда, його однокласниця. Обрано було Харків. І ось, обидва медалісти, восени 1955 року вони стали студентами: Володя — історичного факультету, Ліда — хімічного факультету політехнічного інституту.

Прошло майже три роки. І коли Володя та Ліда вирішили одружитись, в комсомольському бюро історичного факультету сказали: комсомольці вони хороші, друзі вони справжні, бути комсомольському весіллю. І ось оргкомітет під головуванням Володиної сокурсниці, члена партбюро факультету Клавди Полякової приступив до роботи. Тепер уже все готове і членам оргкомітету залишилось лише хвилюватися. Саме це й роблять зараз Тамара Тулак, Люда Грушина і Валя Михальова. Але все так чудово і красиво, що, на наш погляд, можна не хвилюватися.

Неподалік від них члени університетської кіностудії Людмила Кабачан, Альберт Сергієв та Олег Король встановлюють зйомочну апаратуру — таку подію слід зберегти надовго.

Жваві розмови, сміх, дружні вітання. Це прийшли представники нареченої, гості з політехнічного.

Валя Михальова і Люда Грушина запрошують до столу. Посередині, на почесному місці, два шкір'яних стільця для щасливих винуватців свята — Ліди і Володі Ульянових. Гарячими оплесками зустрічають їх появу. Віле шовкове плаття і букет блакитних квітів коло пояса, якнайкраще підходять до її схвилюваного, такого милого обличчя.

Весільний мітинг за дорученням оргкомітету відкриває секретар комсомольської організації факультету Едик Файницький. І, як водиться, перше слово надається декану. Антон Григорович Слюсарський від імені деканату і громадських організацій поздоровляє молоде подружжя, бажає їм щастя, великої любові, успіхів у навчанні і майбутній праці. Проректор по науковій частині Володимир Федорович Лаврушин під веселий сміх присутніх жартома додає, що цілком приєднується до побажань декана, теж бажає їм багато чудових дітей, але...тільки по закінченні вузу.

Ділити завжди радість і горе, бо лихо на двох — це півлиха, а радість, на двох — це дві ра-

дості, — бажає молодим секретар комітету комсомолу Борис Решетняк.

Подарунки, вітання, поздоровлення...їх було дуже багато — і всі від щирого серця... Бокали наліто, піднято.

— Вип'ємо, товариші, за повне, справжнє, радянське щастя наших молодих!

— Гірко! Гірко!

Багато хороших тостів було сказано в цей вечір: за родичів Ліди і Володі, та тісний союз двох найкрупніших учбових закладів нашого міста, за те, щоб молоді вдало поєднували в своєму житті точні і гуманітарні науки, за мир на землі, за радість і щастя жити, вчитися, кохати.

А потім — імпровізований сту-

дентський концерт. Чудово співають Іван Зарубін і Слава Ковальов. Пісні змінюються танцями, і знов пісні, пісні. Веселяться всі. Та й як же не радіти щастю двох хороших друзів!

Шкільний учитель Ліди і Володі Леонід Михайлович Матвієнко з хвилюванням згадує 1943 рік. Перед відправкою на фронт його взвод містився в приміщенні школи № 2, де потім він навчав Ульянових. Як мріяли в той важкий 43-й про спокійне, мирне життя, про щастя дітей. І ось воно — щастя! Так, щастя. Це дуже добре і правильно, коли — щастя!

Л. ТАВАНЕЦЬ,
наш кор.